

5861
GRÖWERT, G.
1911

DE LOBONE ARGIVO.

Eduardus Hiller postquam anno MDCCCLXXVIII comen-
tationem Musei Rhenani vol. XXXIII p. 518 sqq. inseruit quae in-
scribitur *Die literarische Tätigkeit der sieben Weisen*, Lobonem Ar-
givum, qui librum de poetis scriptum reliquit, hominem falsarium
fraudulentum ficticia impudenter venditantem ad unum omnes
appellant. verum cum Hillero totius operis fines parum cogniti
essent neque omnino de literarum Graecarum pinacographis satis
constitisset, novam quaerendi viam temptandam esse censui.

de Lobonis autem libro primum ita agemus, ut quomodo sin-
gula capita adornaverit perscrutemur, dein poetarum laterculum
quoad fieri possit recuperemus. auctor teste Diogene I 34 (infra fr. 8)
epigramma sepulcrum proponit, scripta enumerat addita nota
stichometrica, carmen denique convivale excerptit tamquam artis
specimen; porro, quemadmodum idem Diogenes I 111 (fr. 16)
refert, res gestas enarrat ita, ut inventorum genus strictim notasse
videatur. hic paullum subsistamus, ut exemplo aliunde petito de
genere Loboneo certius iudicare possimus. etenim Pepli haec
fuit natura, ut 'de rerum artiumque inventoribus et de aliis rebus
mythologicis historicisque et Aristotelis et Theophrasti sententias
exhiberet', quemadmodum pronuntiavit Wendling in dissertatione
de Peplō Aristotelico (Argent. anni 1891) p. 15. legisse autem
veteres inter res mythologicas testatur Eustathius p. 285 γενεαλο-
γίας ἡγεμόνων καὶ νεῶν ἐκάστων ἀριθμὸν καὶ ἐπιγράμματα εἰς αὐτοὺς. ὁ
καὶ ἀναγράφεται ὁ Πορφύριος ἐν τοῖς εἰς τὸν Ὅμηρον ἀπλὰ ὄντα καὶ
οὐδὲν τι παρὰ καὶ φλεγμαῖνον ἔχοντα· διότι καὶ τὰ ἑλὰ ἐκείνα διόγα
τοὺς ἡγεμόνας εἰς τὸν Αἰῶνα. in his ergo Peplus opusque Lobonis

conspirant: certum hominum genus perstringunt, catalogum exhibent et quidem Peplus navium Lobo operum, inventa referunt, epigrammata ficta subscribunt. sequitur, ut Lobo de origine quoque poetarum verba fecerit¹⁾, sed quatenus vitam et insigniter facta sive dicta explicaverit incertum est, neque iuvat in hac deliberatione diutius morari. certa enim fragmentorum absque auctoris nomine traditorum signa non extant nisi duo: epigrammata et notae pinacographicae. in his quasi operis sigilla expressa sunt.

et de epigrammatum quidem natura ac condicione summatim acturo haec fere dicenda sunt. plerumque exhibetur epitymbium (iria in Linum 6), quater (9, 10: ἐπὶ τῆς εὐχόνης; 22, 25) dedicatorium, semel utrumque (in Thaletem 8). quorum omnium haec est ratio, ut unius distichi finibus circumscripta sint, deinde ut nusquam fere desit particula demonstrativa -δε: ἦδε γῆ, τόδε σῶμα καλῶδε. τῆδε. multo liberior Pepli carminum usus, quorum tertia fere pars hac monstrandi notione eget, quam cum his admittere non vereatur Lobo, vix mediocris poetae laude dignus est, cf. 8:

ἦ Μήδων ἄδικον πάστατ' ὄβρον ἦδε Σέλωνα
τόνδε τεκνὸς Σαλαμῖς θεσμοθέτην ἱερόν.

loquitur aut titulus sepulchralis (ἦδε γῆδων κρύπτει 27) sive dedicatorium (ὄρχημα τόδε 22), aut quod rarius fit ipsum monumentum (κρύπτω τόδε τάφω 26), nusquam mortuus (Μέμωνων ἐνθάδε καίμασι Pepli nr. 62 R.) sive viator (Ἰλξιος ὁ Μενέλαος nr. 3). sermone utitur Lobo ut par est epico, at Dorico ludit 8 (et 11?), quocum conferatur Pepli nr. 7. illam vero epigrammatum syllogem ad eundem auctorem redire vel inde probabile est, quod nonnumquam idem dicendi genus apparet, cf. e. g. κατακαλαίει 11 καταπενθεῖ 13, τόνδε θαλῆν ἀρέψασα 8 τόνδε Χεῖλωνα φέτευσαν 10, ὅς τῶν ἐπὶ σοφῶν πρώτος ἔξω σοφίᾳ 10 πρωτεύει λαβρόντα τῇ τραγικῇ τέχνῃ 26 πλούτου καὶ σοφίας πρότατον 14, cf. Leo, *Die griechisch-römische Biographie* p. 23. Pepli exemplum et omnino imitatur Lobo et in his quoque: ἦδ' ἱερὰ Λεσβος 11, cf. ἦδ' ἱερὰ νήσος Pepli nr. 4, 14. criticae rarus est usus. in fr. 5

Ἰδρυόλπου φίλον οἶον ἔχει τὸ Φαλαγγικὸν οὔδα
Μουσαῖον, φθήμενον σῶμ', ὑπὸ τῷδε τάφω

¹⁾ cf. e. g. Anacharsidis vitam (fr. 15).

cave corrigas Μουσαῖον φθήμενον, ἐστὶν ἔ. π., nam verba illa φθήμενον σῶμα tolerari posse κατ' ἐπιτέγγησιν (et toleravit quamvis aegre Diels) demonstrat fr. 14

πλούτου καὶ σοφίας πρότατον πατρις ἦδε Κόρινθος
κόλπαις, ἀγγεῖαλοι γῆ, Περίανδρον ἔχει.

hic ne scribas κόλπαις ἀγγεῖαλοι γῆς vetat Atticorum usus, e. g. KE 56 σῶμα τὸν ἐν κόλπαις. Καλλιστοί, γὰρ καλὸπτει. ab his ergo manus absteineamus, ne Argivum ipsum poeticam docere videamur. fuere sane, qui excellerent in hac simplici attici epigrammatis arte, et profecto haud pauca Pepli epitaphia egregie sunt formata, sed ille vix elegantius rem administravit quam quatuor fere saeculis post Diogenes Laertius Pammetri auctor, cui nomen quoque Lobonis debemus. neque tamen ulla Alexandrinorum usus vestigia deprehendimus, qualia totidem in Diogenis carminibus legimus, nusquam Theocriti Asclepiadis Callimachi ceterorum qui in poetas epigrammata fecere sive vocabulum sive proprium dicendi artificium apparet, ut vel inde manifestum sit Lobonem non multum post Theophrasti tempora vixisse.

alterum vero indicium ex operum descriptione petendum est, cf. e vita Thaletis (fr. 8) τὰ δὲ γεγραμμένα ὑπ' αὐτοῦ φησι Λέξων ὁ Ἀργεῖος εἰς ἑπτὰ τείναν διακρίσσει. e Biantis (12) ἐποίησε δὲ Περί Ἰωνίας, τίνα μάχιστα ἂν τρέπον εὐδαμονόγη, εἰς ἑπτὰ διακρίσσει. egit de vocis ἔπος usu Ritschl in Opusculis philologicis I p. 74 sqq. et Birt, *Das antike Buchwesen* p. 164 sqq. sed neque in operum inscriptione referenda diligens est Lobo neque in notando versuum numero neglegitque omnino, si quid fuit discriminis de vero poematum auctore, longe aliam Callimachus rationem adhibuit: accuratos exscripsit titulos ac notavit, quos varie tradi compererat, de dubiis auctoribus rettulit, initia operum proposuit, versuum numeros addidit diligenter computatos¹⁾. hoc praeclaro describendi genere in

¹⁾ e. g. Πυθέων . . . ἔχει καὶ Νέρον ποσειδῶν συνήματα . . . ἀνέγραψε δ' αὐτὸν Κολλήλαχος ἐν τῇ τρίτῃ πύλῃ τῶν νόμων καὶ ἀρχῶν αὐτῶν εἰς δύο μετέθετο· ὅδε δ' νόμος ἵσται ἐνθάδε καὶ ἱερὸς. σέλιον τρακασίον εἶναι τρέων Ath. XIII 585 b, τὸ Νουρεφῶντος καὶ σέλιον ἀναγράφει Κολλήλαχος ἐν τῇ παντοδότην πύλῃ γράψαντος· Δείπνα δὲσι ἐγράψαν· Νουρεφῶν, αὐτ' εἶπες τὴν ἀρχὴν ἐπιθήσαν· Νουρεφῶν Κορυβίων· ἐπεὶ δὲ καὶ πολλὰς ἐπέστελλας· σέλιον τοῦ VI 244 a, Τὸν . . . ἔγραψε . . . καὶ γράψαντος π. σέλιον, τὸν Τρακασίον ἀναγράφοντος, ἔπειτα Κολλήλαχος ἀνέλεγεσθαι

vulgus delato vix fieri potuit, ut qui librorum copias enarraret antiquiore et rudiore more ageret. unde consentaneum est Argivum nostrum Callimachi aetate vix iuniorem fuisse. huius vestigia praeter septem sapientes manifestissima in poetis theologis. quodsi stricto vinculo Musaei (5), Lini (6), Orphei (7) epitaphia operumque catalogi cum illo enchiridio conexa sunt, alia quoque huc referenda plerumque inter Suidae biographica tradita. quorum omnium quanta sit affinitas ex hisce cognoscitur:

Musaei: Θεογονία, Σφαίρα Diog.; Ὑποθήκαι Εὐρύκλειος (ἔπη δ'), ἄλλα Suid.

Lini: Κοσμογονία, Ἰλίου καὶ σελήνης πορεία, Ζήνων καὶ καρπῶν γενέσεις Suid.

Orphei: Ὀνομαστικόν (ἔπη), Θεογονία (ἔ.) Suid.

Epimenidis: Κορυζίων καὶ Κορυζάντων γενέσεις καὶ Θεογονία (ἔ.), Ἄργους ναυπηγία καὶ Ἰάσονος εἰς Κόλχους ἀπόπλους (ἔ.). Περὶ θυσίων καὶ τῆς ἐν Κρήτῃ πολιτείας καὶ Περὶ Μίνω καὶ Παδαμάνθους (ἔ.) Diog.

Thamyridis: Θεολογία (ἔ.) Diog., Κοσμογονία (στίχοι) Tzetz.

Palaephati: Κοσμοποιία (ἔ.), Ἀπόλλωνος καὶ Ἀρτέμιδος γοναί (ἔ.), Ἀφροδίτης καὶ Ἑρώτος γοναί καὶ λόγοι (ἔ.), Ἀθηνᾶς ἔρις καὶ Ποσειδῶνος (ἔ.) Suid.

Aristeae: Θεογονία (ἔ.) Suid.

Eumolpi: Τελεταὶ καὶ Εἰς Κελεὸν ἄριες καὶ Μουσικῶν παράδοσις (ἔ.), Χειροσχοπικά.

est vero et illud Lobonis proprium, quod saepius poetas ad solutam orationem deflexisse narret. sic factum videmus in Epimenidis vita (16): συνέγραψε δὲ καὶ καταλογάδην Περὶ θυσίων καὶ τῆς ἐν Κρήτῃ πολιτείας καὶ Περὶ Μίνω καὶ Παδαμάνθους εἰς ἔπη τετρακισχίλια, cf. Aristeae Θεογονία 3, Pittaci Ὑπὲρ νόμων 11, Pindari Παιραινέσεις τοῖς Ἕλλησι 24, Sophoclis Περὶ τοῦ χοροῦ 26, sese invicem tuentur Xenophanis Κολοφῶνος κτίσις καὶ ὁ εἰς Ἑλέαν τῆς Ἰταλίας ἀποικισμός 17, Panyassidis Ἰωνικά (ἔστι δὲ τὰ περὶ Κόδρον καὶ Νηλέα καὶ τὰς Ἰωνικὰς ἀποικίας) 21, Semonidis Ἀρχαιολογία τῶν Σαμίων 23, tum Eumolpi Χειροσχοπικά 4, Empedoclis Ἰατρικὸς λόγος (sive Ια-

φισιν ὡς Ἐπιχέριος Harpocr. s. Ἴων, Ἀρχέστρατος . . . ἐν τῇ ὡς Χρύσιππος ἐπιγράφει Γαστρονομίῃ, ὡς δὲ Λαγκείδης καὶ Κολλήμαχος Ἱδρυαθείῃ, ὡς δὲ Κλέαρχος Δαιτυλοσίῃ, ὡς δὲ ἄλλοι Ὑψιποσίῃ (ἱππῶν δὲ τὸ ποίημα, οὗ ἡ ἀρχὴ ἱστορίας ἐπιθεῖται ποσειδῶνος Ἑλλὰς πάσης) φησὶ καλ. Ath. 14 e.

τριζά) 19, quibus addiderim Orphei Φυσικά 7, quamquam quae sequuntur ἢ Βροτίνων φασὶ aliunde illata esse videntur. in his quoque sicut in poeticis ἔπη computat Lobo (cf. 16, 17, 19, 21), veterum consuetudinem amplexus velut Isocratis 12, 136 et Theopompi apud Phot. cod. 176; nam Alexandrini voce στίχος utebantur, animadvertendum autem saepius a posteris diversos catalogorum fontes in unum redactos esse. sic nonnullas Lobonis notas ex Orphei poematum descriptione protraxi (fr. 7), ac perinde de Solonis (9), Xenophanis (17), Theognidis (21), Pindari (24), Theodectis (27) memoria iudico.

his tertium addiderim indiciorum genus, modo ne quae de inventis feruntur perquam communia sint et certo plerumque auctoris signo orbata. sed interdum eiusmodi notitiae tam arte cum Loboneis coniunctae sunt, ut ex eodem fonte derivatas esse admodum sit probabile. eis quae in Musaei (5) et Epimenidis (16) vita servantur adiungas Semonidem (23): ἔγραψε κατὰ τινας πρότους Ἰάμβους καὶ ἄλλα διάφορα, Ἀρχαιολογίαν τε τῶν Σαμίων et Chilonem (10): καὶ πρότους εἰσηγγέσαστο ἑσθέρους τοῖς βασιλεῦσι παρασκευόντων. deinde in Anacharsidis vita quae sub finem extant (Diog. I 105): εἶρε δ' εἰς τὴν βίον ἄκωρόν τε καὶ κεραμαϊκὸν τροχόν, ὥς τις, haud scio an proxime ad genus Lobonis¹⁾ accedant: ἐποίησε τῶν τε παρὰ τοῖς Σκύθαις νομίμων καὶ τῶν παρὰ τοῖς Ἕλλησιν, εἰς εὐτέλειαν βίου καὶ τὰ κατὰ πόλεμον, ἔπη ὀκτακίδεκα. verum de his satis monitum, ne usque ad incertissimam progrediamur.

is qui opus Περὶ ποιητῶν inscriptum in vulgus edit, de universo poetarum genere sese acturum profitetur. quorum ordinem si perlustramus, maximam fragmentorum copiam in epicis deprehendimus. de septem sapientibus, quibus octavus accedit Anacharsis, iam dudum monitum est. theologos supra congesi p. 126. verum affinis poetarum familia quaecque pariter fabulari historiae obnoxia fuit, eos dico, qui oracula cecinerunt, nullis cerebri Lobonei commentis in ea memoria fucata est, qua hodie nobis utendum est. iam veteres epicos inspicimus: admodum dubia feruntur vestigia in Homero (cf. infra ad fr. 1), nulla in Cyclicis Hesiodo

1) quibus etiam proverbium quoddam adhaeret, quod retinui Peripateticorum studii memor.

Eumelo aliis, neque certiora in posteris servata sunt excepto Panyasside (fr. 21), una cum epicis elegiarum poetas propter septem sapientium memoriam recensendos esse duxi, sed praeter hos vix est qui afferri possit, nam de Theognide (fr. 21) mihi parum constat. inter lyricos Arionem (22) in sapientium societatem delatum esse conicias in censum vocatis, quae Crusius, *Realencycl.* II 1, 836 sqq. exposuit. Semonidem (23) propter opus historicum sub fine additum, Timotheum (25) ob stichometriam carmenque dedicatorium Loboneis adiunxi. Pindari opera qualia Hesychius praebet gravem interpolationem passa esse cum Hiller docuisset Hermæ vol. XXI 357 sqq., in eis quae a catalogo Alexandrino abhorrent explicandis magnopere erravit. non enim Hesychii auctor novos titulos de suo addidit, ut numerum XVII librorum expleret, sed ex alio quodam pinace ea assumpsit, quae in vulgato deesse vidit. illum autem pinacem Lobonis fuisse et propter titulum Σκολιά quo Alexandrinorum idographi carebant et propter illa sub voce *σκολιῶν* memorata mea est sententia, de scaenicis propterea difficilior quaestio est, quia titulorum indicia fere absunt. nam eiusmodi notitia *Ποσειδων... ὁδοῦνται γὰρ ἐπιδείξαι τὸν ὅν ποιοῦνται ἑῷ. ὁδοῦνται δ' ἑπὶ τῷ* (Suid.) nil habet peculiare. et memoravit certe Lobo fabulas, forsitan nominatim quoque exscripsit, sed sive magna cum diligentia sive negligenter agenti utendum fuit didascalis, quarum in hac re summa apud omnes erat auctoritas. tamen ex epigrammatis de Sophoclis (26) et Theodectis (27) in Lobonis opere partibus edocti sumus, et utrinque de prosae quoque scriptis notitiam exhaurire licuit. verum apud comicos ne epigrammata quidem feruntur.

de fide Lobonis ascito Pepli exemplo aliter atque Hiller iudicemus necesse est. ludum enim, non legitimam de poetis commentationem proposuit et risisset profecto, si quae ampla fingendi licentia convivalium cummaxime in usum condidisset, pro veris propagari comperisset, quae vero fuerit licentia quaeve omnino in scribendo ratio his fere verbis mihi definiendum videtur: congressit poetas et vulgo lectitatos et quos rumor ferebat velut sapientes ac theologos ornavitque brevi operum enarratione aut proba aut quorundam ope testimoniorum excogitata ita, ut veri speciem praese ferret, identidem quoque genuina falsis miscuit,

ut in Empedoclis catalogo (19). primum enim totius operis ordo praestandus fuit auctori, rerum vero studium haud aequum adhibitum. luculentum huius rationis exemplum e septem sapientium historia recuperamus. praesto fuit Loboni memoria de Solonis ac Cleobuli scriptis, forsitan etiam Thaletis, aliunde de eis quae in conviviis tamquam sapientium carmina cantabant acceperit, repperit denique testem qualis est apud Diogenem I 80: *Ἀναξίμανης δὲ τῶν πάντων ἐπιθέσθαι ποιητικῇ*, unde profectus pariter atque epigrammata composuit e notitiis vulgo traditis, sic nova finxit opera, quae nunc sub nomine Chilonis Pittaci Biantis Cleobuli Periandri Anaclarsidis leguntur. qua in re quomodo aliorum locos suum in usum converterit, allato Herodoti de Biantis testimonio egregie demonstrat Hiller p. 525. neque tamen haec singillatim persequi libet, sufficit genus notasse.

propria de scoliis quaestio est. neque enim a Lobone ficta sunt, quem vel in facili illo epigrammatum genere paene balbutientem vidimus, neque hercle erit, qui sapientium auctoritatem defendat. nam attica sunt carmina: ut infidos caveas monent Solo (9) et Pittacus (11), quemadmodum identidem Theognis, et fidum animum laude efferunt scolia vetusta nr. 16, 26 ed. Bergkii; probi a malis hominibus quomodo discerni queant indicat Chilo (10), cf. *βίονος* Theogn. 417, 450; cum civibus comiter agendum esse Biantis est dictum (12) plebeium illud et Atheniensi familiare, nam alia Theognidis fuit sententia (vs. 24); Thales denique (8) et Cleobulus (13) longas verborum ambages impugnant et brachylogiam commendant, aptum sane consilium praesertim inter septem sapientium apophthegmata. quod vero Cleobuli cantilenam a reliquarum societate manifesto segregari dicit Bergk, nescio quo iure pronuntiet. nam quae sit revera cantilenae societas docet pulcherrimum Euripidis carmen Herc. 638–700, quod iuventutem et oblectamenta convivalia celebrat ita ut proxime ad scoliorum genus accedat. ibi legitur vs. 674 sqq.

ὃν παύσονται τῆς Χάρτης

Μούσας στήλας τε μνηστές, ἄδοντες σφύριγγι.

μή λήγῃ μετ' ἀμυνσίαις,

αἷσι δ' ἐν στεφάνοις εἶναι.

etiam illa verba *μή πάτως ἂν χάρις γενέσθω* ad scoliorum sermonem

formata sunt, cf. Theogn. 105: *ῥαὶὸς ἐν ἑσέσσιν παραστῆται γῆρας ἑστίῃ*.

accedit, quod Cleobuli versus eodem metro clauduntur, quo cetera quoque, si excipias Thaletis dictum, ithyphallicum dico quo perpenso est fortasse quod comitās scolia illa a Lobone e quodam septem sapientium convivio petita esse, quod Platonis fere vel Aristotelis aetate conscriptum est. et si recte Arionis carmen (cf. fr. 22 adnot.) e Lobone derivavi Crusius, ad eundem quoque auctorem revocaveris.

haec nitida poemata quod servavit opus *Ἡερὶ ποικύων*, haud decet nos ingratos esse erga auctorem ceteroquin miscellum et fucosum. et propterea quoque studio dignus est, quia hic unus nobis nomine notus et quodammodo refingendus est e numero eorum, qui ante Alexandrinorum studia universae litterarum Graecarum descriptioni operam navarunt, denique Loboneis reliquiis probe circumscriptis certius in recensendis veterum scriptorum catalogis argumentabimur.

in definienda vero Lobonis aetate non ultra Callimachi tempora progrediendum esse iam supra p. 125, 126 monui. scripsit ergo saeculo fere tertio ante Christum natum adhuc vigente Pepi exemplo. et est revera intermedius inter floridum dissendi modum, qualem e. g. Chamaeleo in describendis poetis adhibuit, et Hermippi usum, qui iam aperte mendacia promulgat. Lobo epigrammata et librorum titulos finxit libelli excusatus ratione, at genus Hermippeum in iusta commentatione et haec fortasse repetiit et mores addidit epistularumque species.

adhibuit Lobonem praeter Hermippum nemo Alexandrinorum, quod sciam. aspernatus est ut par est Callimachus et Apollodorus, neque Denetius Magnes illo auctore utitur. ex Hermippo fortasse sua hausit Diogenes Laertius, nam plerumque Lobonea cum Hermippeis in primo libro coniuncta sunt (cf. e. g. fr. 8), sed alia via Argivi notitiae ad Hesiychii Onomatologum pervenere, de qua nondum satis constat in tanto de Suidae fontibus dissensu. huic fonti biographico ea quoque adscribamus, quae aliquin hinc inde in recentiorum scriptis emergunt.

subiungam Lobonis fragmenta, quae maximam partem a Diogene Laertio servata sunt, multa Suidae i. e. Hesiychio debentur, pauca aliunde petita, velut e scholiastarum copis. ad recensendum Diogenem adhibui codices primarios BPF, deterioris ordinis ducent V, excerptorum librum γ , Anthologiae denique a Diogene derivatae memoriam Palatinam et Planudeam. lectiones codd. BfV Edgari Martini Lipsiensis humanitati debeo, codd. P γ Petri von der Mühl Basilensis, Anthologiam exhibui eam, quam Stadtmüller editio patefecit. levia plerumque omisi.

quo vero melius Lobonis in fingendis epigrammatis ratio perspicitur, addidi sub calce cetera in poetas graecos epigrammata aetatis Theocriteae antiquiora, quae quidem indagare mihi licuit.

ΛΟΒΩΝΟΣ ΑΠΕΙΘΙΟΥ ΗΕΡΗ ΠΟΙΚΥΤΩΝ

ΕΠΙΓΡΑΜΜΑΤΩΝ

[1] *ΘΑΝΝΙΠΠΕ ἢ Θερσίππας Θερσέῃ ἐκ Πλότωνος τῆς Σουλᾶς
ἐν Βρίγαντος πόλει· οὐδὲς Φυλάκμωνος καὶ Ἀγασ-
νόχης ἑποπτοῦς ἔργους πρὸς Φυλίσσον, κατὰ δὲ Νύκτωρος
πῆλματος· οἱ δὲ ἀπὸ Ὑδρόπηγης, ὅπου ὁ Θέρσιππος
ἔπεισεν εἰς τὴν Μόδοσαν ἡγήσαντι ἑταίρῳ, φέρονται.
ὁ δὲ αὐτοῦ Θεόδοτος εἰς ἑστῆς, γῆ, καὶ πῶτος
ἡρώδης παῖδος Ὑπερβολίου κόλον· οὐδὲ Νύκτωρος
καὶ Μάργητος καὶ. —*

*Θέρσιππος ὁραύσας εἰς Νύκτωρος ὁπερὶ γῆντος Τρατα.
10 ὅτι ποσειδάων καὶ Ὀδυσσεύς ἑλόντες δὲ τὰς Μόδονας· Phil. VIII*

1) omisi Homeri opera, quae recenset certamen Homeri et Hesiodi 14:
*ὁ δὲ Ὑπερβος ἀποκρίσας τῆς ὁδοῦς παραγέφυκτος ἔταρε τὴν πομπήν, πῶτος γὰρ τὴν
Θερσίππην, ἑστῆς γῆς ἢ ἀγῆς.*

*Ἀγας δὲδωκε, θεῶν, πολυδμήτων, ἑλθεν ὕμνεσσιν,
εἶτα Ὑπερβονος, ἑστῆς γῆς ὅτι ἢ ἀγῆς.*

*καὶ αὐτὴν ὑπερβόλον ἀνέβη ἀγγελομένη, Μόδοσαν
et 10: περὶ δὲ τῶντα ποιεῖ τὴν Ὑδρόπην, ἑστῆς γῆς, παραγέφυκτος ὅτι τὴν τὴν Ὑδρόπην
ἔταρεν, καὶ.*

AP VII 81 et post. N 1885	ἀντὶ ἐπιτέγγεσθαι τῷδε· ἢ Μήδων ἄνθρωπον παύσας ἤβην ἦδε Νόδων τόνδε τελευτῶν· Νόδοις θεσμοθέτην ἱερὸν.	
BPV	[10] ΝΕΙΛΑΔΝ Δαμασκήσου Λακεδαιμόνιος· ὁδὸς ἡ ἐπὶ τῆς ἑλαιοῦς εἰς ἑπὶ ὀρεινὰ· καὶ ἔργα ἐργάζων περὶ τοῦ μέλιτος λόγιον καὶ ἀνθρώπων ἐργαζόμενον ὅτι μὴ ἔργον ἐπὶ τῷ ἀντὶ ὄντος. ἔγω μὲν γὰρ ἐπὶ τῷδε εἰμαι, ὁδὸν ἐπὶ τῷδε. 10 ὧ . . . καὶ παύσας ἐπὶ τῷδε ἔργον τὸς ἀνθρώπων παύσας ἐπὶ τῷδε . . . τὸν δὲ ἡδονῶν ἀντὶ μέλιτος ἐπὶ τῷδε εἰμαι.	68
BPVφ	ἐν λυθῶνι ἀνθρώπος ὁ γινώσκων ἐπὶ τῷδε ἀνθρώπος βλάστων φανερὸν, ἐν δὲ γινώσκων ἀνθρώπων ἀνθρώπων τε καὶ τῷδε . . . γινώσκων ἐπὶ τῷδε ἐπὶ τῷδε.	71
BPV	ἐπὶ τῷδε τῆς εἰδῶς ἀντὶ ἐπὶ τῷδε τῷδε ὁδοῦ τῷδε . . . τῷδε . . .	73
AP IX 696	20 ὧ τὸν ἐπὶ τῷδε τῷδε τῷδε τῷδε [11] ΜΗΛΑΚΟΝ Ἰερωνίου Μελανίου· τὸν δὲ ἡδονῶν ἀντὶ μέλιτος ἐπὶ τῷδε μέλιτος τῷδε . . .	74
BPVφ	ἔργον τῷδε τῷδε τῷδε τῷδε στῆναι τῷδε τῷδε τῷδε τῷδε . . .	78
BPV	ἐπὶ τῷδε τῷδε τῷδε τῷδε τῷδε τῷδε τῷδε τῷδε τῷδε τῷδε τῷδε τῷδε . . .	79

AP VII 108	3—4 Pteger nr. 244. 3 ὁδοῦς τῷδε τῷδε τῷδε τῷδε [12] ΜΑΝ Τεωτόπου Ἰερωνίου· καὶ ἀντὶ μέλιτος ἐπὶ τῷδε τῷδε τῷδε τῷδε . . . καὶ ἐπὶ τῷδε τῷδε τῷδε τῷδε τῷδε τῷδε . . . καὶ ἐπὶ τῷδε τῷδε τῷδε τῷδε τῷδε τῷδε . . .	80
BPVφ	10 ὧ τὸν ἐπὶ τῷδε τῷδε τῷδε τῷδε τῷδε τῷδε ἐπὶ τῷδε τῷδε τῷδε τῷδε τῷδε τῷδε . . . τῷδε τῷδε τῷδε τῷδε τῷδε τῷδε . . . τῷδε τῷδε τῷδε τῷδε τῷδε τῷδε . . .	82
AP VII 108	20 ὧ τὸν ἐπὶ τῷδε τῷδε τῷδε τῷδε τῷδε τῷδε [13] ΚΑΕΟΒΟΥΛΟΝ Ἰερωνίου· ἐπὶ τῷδε τῷδε τῷδε τῷδε τῷδε τῷδε . . . τῷδε τῷδε τῷδε τῷδε τῷδε τῷδε . . . τῷδε τῷδε τῷδε τῷδε τῷδε τῷδε . . .	84
BPVφ	10 ὧ τὸν ἐπὶ τῷδε τῷδε τῷδε τῷδε τῷδε τῷδε ἐπὶ τῷδε τῷδε τῷδε τῷδε τῷδε τῷδε . . . τῷδε τῷδε τῷδε τῷδε τῷδε τῷδε . . . τῷδε τῷδε τῷδε τῷδε τῷδε τῷδε . . .	86

113

iii

140

11

11

11

και επιδοσας θύλακας δι' εν Νυκτόφω
Κεῖνο δὲ πάλιν λέγει, "Ἰδοὺ ἐν πόλει
ἐξήντησαν φύλας σὺς ἐπ' ἐπισημείους.

in Pindarum Thebis

[illegible]

ad Pepli genus

111 ἄφρονες ἦν ἐξέστησαν ἀντὶ τοῦ τοῦ καὶ φίλος ἦσαν
Περσέας· ἐφώνων Περσέων πρόπολος.

epigramma fabricae quidem mediocris, aetatis vero ut videtur vetustioris expressum e Simonidis carmine dedicatorio fr. 145 B.

25 ἐπὶ περὶ τὴν ἀποστολὴν τὴν ἐκείνην
 καὶ τὴν ἀποστολὴν τὴν ἐκείνην πάλιν,
 καὶ τὴν ἀποστολὴν τὴν ἐκείνην πάλιν
 ἐκείνην. Νῦν ἀποστολὴν τὴν ἐκείνην

[illegible]

in Aeschylum Gelae

Αἰσχροὺς ὑποφώνους Ἀθηναίων τότε κηρύττει·
 μνηστῆρα καταφθίμενον ποροπόροιο βίβαν·
 ἄλλωρ δ' εὐδοκίμων Μαγαθίωνων θύσσας ὅν εἴπον·
 καὶ βαθυγυατέας Μήδους ἱπποετήνορας.

incertum quo loco

αἰετοῦ ἐξ ὀνύχων ἰσχυρὰ τυπείς ἐθάρων.

in Sophocles

10 ἐοβέσθης· ἤγησά· σοφόν ἐστιν, ἔνδοξον αὐτῶν·
ὄντοσιν βέλγεον βόρπον ἐπαισόμενος.

βιωπύος τοῦθε θεοῖς ἡγοράνῃς ἐφύατο πρῶτος
ὅς πλείστον Μοῖρας εἶλε γάλας τρυφῆς.

15 in Euripidem Athenis

ἐν ἡμέρᾳ καὶ ἑβδόμῃ ἡμέρᾳ ἐκκοιμήσῃ, ὁποῦν ὁ ἴσχυε
 ἡ γὰρ Μακάριος, ἡμεῖς ὁμοῦ ἐφύλαξον,
 πομπὴς ὁ ἑβδόμος ἡμέρας ἁβύσσου, ἀνέστησαν ὁ Μουσουλ-
 μανισμὸς ἐν ποταμῶν καὶ τὸν ἑκκοιμῶν ἔφυγε.

2sq; vñ Aesch. p. 380 Kirchh., Eustath. in Arist. Nicom. p. 146. Heybl. (ε vñ similaris generis), cf. Paus. 1 14., 2—3 Plut. 604e (ε vñlarum copis), 4—5 Ath. 627d (ε scriptore quodam de re musica, qui vñla usus est); fertur ple-
rumque sine auctore, Aeschylum ipsum fecisse narrant Pausanias et Athenaeus
coniectura ex epigrammatis verbis petita; Peger nr. 39. 5 παύρησαντες
Alhenael codex. 6 ἐπιγίγναται ὅτι τῷ πάλῳ ἀποῶν ἀνέκθω — ἔδωκεν vñ Aesch.
p. 381 Kirchh.; Peger nr. 257. ex epigrammate quodam Iusorio, quia illa
Lobonis sunt. 10sq. AP VII 20. Plan. (Συνοῦσθω A, Plan., ἀδῶσιν τῶν C); vñ
eiusdem est farinae. 13sq. AP VI 145 (tanquam adepton A, τῶ ἀποῶν B,
i. e. Συνοῦσθω C); forsitan Lobonis. 16sq; vñ Eurip. p. 135 West. (αποῶν
αποῶν ὁ ἀποῶν ὁ ἁπλοῦς, καὶ ἐπιγίγναται ἐπιγίγναται ὁμοιοῦσθω τῶ ἁπλοῦ
αποῶν), Plan. (anon.), cf. Ath. 187d (ὁμοιοῦσθω ἐν τῷ εἰς ἑξέ. Mag. ἐπιγίγναται; Peger
nr. 259. 17 Μαζοῦσθω vñla. 18sq. AP, Plan. (τῷ γῶ editors Iacobus
secuti). epigramma venustum et elegans coloris, quod monito Pre-
geri causa; ad ultima verba cf. alterum in Platone epigrammatis distichum
AP VII 60 (Συνοῦσθω). Plan. (anon.):

Göttingae.

Guil. Crönert
(Göttinge 1894—7).
10

IN: CHAIRS
FESTS CHAIR F. 150